

DOPIŠ PRO TEBE

JEDINÁ MYŠLENKA TĚ MUŽE ZACHRÁNIT

15/80

Řeční duchovní Otcové si představovali, že člověk se zdo-konaluje asi takto:

Bůh stvořil člověka ke své podobě – ke svému obrazu. Ale člověk obraz Boží v sobě pošpinil buď dědičnou vinou nebo osobním hříchem. Dědičné viny se člověk zbaví křtem a obraz Boží se v něm obnovuje. Špiní však obraz Boží v sobě i osobními hříchy a nedokonalostmi – jak špatnými skutky, tak zanedbáním dobrého. Obraz Boží se pak obnovuje v člověku jinou svátostí – svátostí smíření, pokorným vyznáním hříchů Bohu, kterého zastupuje při zpovědi kněz, lítostí a pevnou vůlí Boha už neurážet.

Příležitost, jak v sobě obnovit obraz Boží, je duchovní obnova. Zkušený kněz vede účastníky obnovy, aby si uvědomili, kdo je Bůh a jeho Syn Kristus, jak škodlivý je hřích, jak velká je láska Boží k nám a podobně.

Vynikající způsob k vedení duchovní obnovy vypracoval sv. Ignác z Loyoly, zakladatel Tovaryšstva Ježíšova.

CO OD DUCHOVNÍ OBNOVY ČEKÁME?

V knize o anglických mučednících se píše, že odpadlík od katolické víry se zúčastnil exercicií, vrátil se k pravé víře a později se stal mučedníkem. Je to možné? Za jedinou obnovu?

Staří kazatelé říkali: » *Ano, vejdi celý, zůstaň sám, a vyjdi úplně jiný!* «

Obrát se – dělej pokání.

Slovo »obrácení« je ovšem nepřesné. V evangeliích říká sice Kristus, aby se člověk stále obracel, ale Kristus nemluvil řecky, nýbrž aramejsky a z této řeči bylo evangelium přeloženo do řečtiny.

CO JE POKÁNÍ?

Pokání se řecky jmenuje *metanoia*. *Noia* znamená myšlenku, *metanoia* znamená pokání.

Představte si kolo: fyzika se zabývá vším, co je na jeho povrchu: měří, váží, zjišťuje zákony hmoty.

Metanoia znamená pochopit, o co jde. Můžeme to pochopit najednou? Ne – snažit o pochopení se musíme neustále. Metanoiein znamená JÍT DO HLOUBKY.

Obrácení neznamena tedý měnit stále život, nýbrž snažit se pochopit, co můj život je – a o toto pochopení se musíme snažit neustále. Časem porozumíme leccemus, co nám bylo v našem životě nesrozumitelné.

Tedy obrácení je určitý postoj k životu – STÁLÉ PŘEHODNOCOVÁNÍ HODNOT.

PŘÍKLADY POKÁNÍ

Je-li obrácení povinností křesťana, vztahuje se jistě i na PANNU MARIÍ. Jak se však mohla obrátit, když byla od svého početí bez hříchu?

Quardini říká, že Panna Maria také musela růst v poznání. Jak? Když jí anděl oznámil, že se jí narodí Syn Boží, vhlédla do úžasného tajemství. Rozdíl mezi Zvěstováním a Golgotou je tak nesmírný, že si to nikdo nedovede představit. Panna Maria tedý rostla víc a víc do hloubky poznání.

Nebo sv. PAVEL. Farizej, horlící pro zákon Boží – náhle se obrátil a stejně vášnivě hlásal zákon Kristův. Vrátil se? Obrátil se? Ne – ale pochopil, že smysl života není to, co hlásá, nýbrž Kristus. Dostal se o kus dál. V jeho typicky židovských listech čteme zvlášt zřetelně, že smyslem života je Kristus.

Vezměme si sv. AUGUSTINA. Od mládí hledal štěstí. Nejdříve u děvčat. Ale žena mu nestačila. Hledá slávu a stane se řečníkem. Nakonec musí přiznat, že » lidské srdce je neklidné, dokud se nedostane k Bohu. «

PROMĚNĚNÍ

Obrácení není převrácení – ale růst. Hřích znamená zastavit se. Hřích je smrt, nicota, život je růst. A kdo chce růst, musí stále kupředu.

Na hoře Athosu, kde bývalo i 40 tisíc mnichů, bývala slavná malířská škola. Mniši museli malovat ikony. Na malbu se připravovali studiem textů Písma sv., postem a modlitbou, do barev přidávali svčenu vodu, ostatky svatých – a když měli malovat první obraz na zkoušku, vybrali si Proměnění Páně na hoře Tábor. Měli tím dokázat, že se už dívají na svět úplně jinýma očima než předtím. Pak začínali být svatými malíři.

Proměnění Páně ovšem nemůžeme chápat jako Ovidiovy Proměny – Metamorfosy, kde se např. člověk změnil v cvrčka, tj. změnil formu. Kdyby byl Pán Ježíš na hoře Tábor při proměnění změnil formu, byli by ho apoštolové nepoznali. Rysy jeho tváře zůstaly stejné – Z M Ě N I L O S E V Š A K S V Ě T L O ! Apoštolové viděli Krista v jiném světle.

JEDINÁ MYŠLENKA ...

V Hartogově románu Holandská sláva stojí na můstku kapitán a říká si: *» Zvláštní: už dvakrát jsem se octnul pod vodou, procestoval jsem celý svět, zabili mi ženu, člověk zapláče a jde dál – a je stále stejný. Stojíš na můstku, je krásné počasí, najednou ti něco napadne – a když sestupuješ s můstku, jsi úplně jiný. Lidé na tebe mluví jako předtím – a ty ses změnil. ZMĚNILA TĚ JEDINÁ MYŠLENKA. «*

JAK VNÍMÁME ZLO V MLÁDÍ A JAK VE STÁŘÍ?

Zlo existovalo, i když jsme byli mladí. Ale vnímali jsme je méně. Lidé odpadali od víry, hřešili, štváli proti dobru ... ale nevnímali jsme si toho, nemělo to na nás velký vliv.

Dnes se nám zdá, že to jde s Církví čím dál víc s kopce. Avšak čteme-li dějiny Církve vidíme, že to s ní šlo stále s kopce. Stále musela bojovat s herezemi – lžemi víry, stále musela napomínat k dobrému, stále mezi ní byli i méněcenní, ba škodliví, zlí lidé i na význačných místech.

Jak je to možné?

Už staří duchovní Otcové prvních křesťanských dob si všimli, že LIDÉ ROSTOU V POZNÁNÍ ZLOBY.

Nemáme-li však zatrpknout, zahořknout, musíme současně růst v poznání dobra, v poznání KRISTA a vidět PROZŘETELNOST BOŽÍ, která pracuje ve světě neustále. Na nás je, uvolnit v sobě KRISTU co nejvíc místa, aby skrze nás mohl zářit každému, s kým přijdeme do styku a oživovat v něm SÁM SEBE. Neboť v každém člověku žije KRISTUS – v někom ukřižovaný a potupený zlobou, v jiném tak, že skrze něho rozdává své dary, dělá zázraky milosti, vede na pravou cestu k Bohu.

Máme-li se tedy obrátit, musíme hledat nejhlubší smysl věcí a poznávat sebe samého, tj. vlastní identitu. Co jsem, proč jsem na světě. Musím se snažit pochopit sám sebe. K tomu pomůže spíše inspirace než úvaha. Inspirace dokáže člověka úžasně změnit. Snažme se proto zachytit myšlenku, která dává všemu ostatnímu v našem životě smysl! T. Š.

K ZAMYŠLENÍ

» Nejhlubší příčinou naší bídy je, že jsme ztratili víru v Boha. «

» Jde víc než o svobodu a slušný život; jde o zneuctěný kříž, bez něhož nás pohltí noc. «
Franz Werfel

» V pomíjivosti světa nestojí nic neotřesitelně pevně, ale pomíjiví svět stojí neotřesitelně na věčnosti. «

» Hlásí-li se někdo k osobě Ježíše Krista, třeba vnějšími znameními, neznamená to ještě, že jde o pravé přátelství. Pravost vzájemného společenství s Kristem se ukáže teprve tehdy, je-li prověřena časem a životem. A tato prověrka je vždy a všude těžká, na ni se doplácí – ale jen v tomto životě. Znamená to totiž dát svůj život v sázku a tím si vlastně ŽIVOT zachránit. Je to jeden z nejtěžších, ale nejpravdivějších paradoxů evangelia ...

P. R. K.

» Ubožák jen zavolal, a už ho Hospodin uslyšel « Žalm 33,7.

Své dotazy a připomínky pište na adresu:

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich